

Sygn. akt II PK 204/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa D. Ł.

przeciwko S. [...] w Ś.

o ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2015 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P.

z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z 14 marca 2014 r. oddalił apelację skarżącej powódki D.Ł. od wyroku Sądu Rejonowego w Ś. z 28 października 2013 r., oddalającego jej powództwo o ustalenie, że druga umowa na czas określony od 1 grudnia 2011 r. do 31 grudnia 2012 r. (po pierwszej zawartej od 1 grudnia 2009 r. do 30 listopada 2011 r.), jest umową na czas nieokreślony z mocy art. 13 ustawy z 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców. Rozstrzygnięcie oparto zasadniczo na stwierdzeniu, że pozwany nie jest przedsiębiorcą i dlatego nie podlega tej ustawie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.

W sprawie „występują istotne zagadnienia prawne sprowadzające się do pytań:

a) czy przed wejściem w życie ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej, których działalność gospodarczą cechowała i nadal cechuje profesjonalny charakter, podporządkowanie regułom opłacalności i zysku lub zasadzie racjonalnego gospodarowania, działanie na własny rachunek, powtarzalność działań oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym, należy uznać za przedsiębiorcę w rozumieniu art. 4 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, w konsekwencji w stosunku do którego zastosowanie mają przepisy ustawy antykryzysowej (z 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców), a jeśli tak to

b) czy pomimo wejścia w życie ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej, w oderwaniu od treści przepisów tego aktu prawnego, które są niespójne i chaotyczne w zakresie w jakim regulują status prawny samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej, w stosunku do stosunków pracy nawiązanych przez pracowników z samodzielnymi publicznymi zakładami opieki zdrowotnej zastosowanie znajdują regulacje ustawy antykryzysowej, zwłaszcza mając na uwadze konstytucyjną zasadę ochrony praw nabytych, której podstawą jest zapewnienie obywatelowi bezpieczeństwa prawnego i umożliwienie mu racjonalnego planowanie przyszłych działań?”

Skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona. „Utrzymanie w obrocie prawnym zaskarżonego wyroku byłoby nie do pogodzenia z zasadami sprawiedliwości i porządku prawnego, a zwłaszcza konstytucyjną ochroną praw nabytych”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przysądu i dlatego nie został uwzględniony.

Sformułowane kwestie (a i b) nie mają rangi istotnego zagadnienia prawnego, które ma na uwadze art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie składają się również

na podstawie przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., gdyż nie wykraczają poza zwykłą wykładnię i stosowanie prawa.

W zakresie pierwszej kwestii odpowiedź może być pozytywna. Sąd Najwyższy w wyroku z 7 stycznia 2014 r., I PK 149/13, opowiedział się za wykładnią, że samodzielny publiczny zakład opieki zdrowotnej do czasu wejścia w życie ustawy z 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej był przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ustawy z 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej. Natomiast po tej dacie takim przedsiębiorcą już nie jest (wyrok Sądu Najwyższego z 22 lipca 2014 r., III UK 192/13).

Druga kwestia koncentruje się na zastosowaniu przepisów ustawy z 1 lipca 2009 r. o łagodzeniu skutków kryzysu ekonomicznego dla pracowników i przedsiębiorców do określonej sytuacji. Sąd Najwyższy nie jest jednak powołany do rozwiązywania różnych kazusów zawartych we wnioskach o przyjęcie skargi do rozpoznania, aby wykazać, że nie spełnia się podstawa przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. albo z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (metodycznie i merytorycznie są to odrębne podstawy). Rozwiązanie kazusu czy udzielenie odpowiedzi wcale też nie dowiedzie, że sformułowana kwestia stanowi kwalifikowaną podstawę przedsądu.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. To co stanowi istotne zagadnienie prawne (problem) nie może być jednocześnie ujmowane jako brak problemu, czyli oczywista zasadność naruszenia prawa. W tym przypadku nie można stwierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona ze względu na ogólnie powołane zasady sprawiedliwości, porządku prawnego, ochrony praw nabytych. W ocenie tych wartości należy mieć na uwadze interes obu stron stosunku prawnego. W pierwszej kolejności interes ten określa i równoważy ustawa. Nastąpiła zmiana regulacji i po wejściu w życie ustawy o działalności leczniczej nie budzi już wątpliwości, że pozwany nie jest przedsiębiorcą. Nie podlega więc ustawie z 1 lipca 2009 r. Idąc dalej, to skutki materialnoprawne określa ustawa obowiązująca w chwili ich wystąpienia. W momencie zawarcia pierwszej umowy o pracę (od 1 grudnia 2009 r. do 30 listopada 2011 r.) przepis art. 13 ustawy z 1 lipca 2009 r. nie miał jeszcze zastosowania, jako że dopiero zatrudnienie na okres przekraczający 24 miesiące powodowało w skutkach umowę na czas nieokreślony (czyli nie wcześniej). Takie wnioski wynikają z uchwały składu powiększonego Sądu

Najwyższego z 23 września 2014 r., III PZP 2/14. Pierwsza umowa nie przekraczała 24 m-cy, czyli znaczenie miałoby zawarcie kolejnej (drugiej) umowy przekraczającej ten okres. Wówczas obowiązywała już inna regulacja wyłączająca pozwanego wyraźnie z kręgu przedsiębiorców. Skoro drugą umowę o pracę zawarto już po utracie przez pozwanego przymiotu przedsiębiorcy, to nie ma podstaw do stosowania art. 13 ustawy z 1 lipca 2009 r. (por. uzasadnienie wyroku z 7 stycznia 2014 r., I PK 149/13). Nie można więc stwierdzić, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.